

Biser og Sange

af

Hr. Capelmester Schulz

udgivne med danske Texter

af

K. L. N a h b e k.

K i ø b e n h a v n.

Trykt og forlagt af C. Sønrichsen,
Kongl. privil. Bogentrykker.

Til

Hendes kongelige Høihed

Kronprindsesse

L o v i s a A u g u s t a.

Da Huldgubinden i sin Gudighed
Betrædte Cypræns lykkelige Bred,
Alt Hæftet ilte hende frøe imøde,
Og henrykt kappedes enhver
Med Hylдинг og med Offringer;
Hjst roistes Altre op, her Hekatember bløde,
Og Viraktaage mærkede Kyrie Dag.
Gubinden seer det alt med Velbehag;
Kun lidet Skienk og Offring hende fryder,
Men sig at see tilbødet af enhver,
De gode Gunders største Lykke er,
Og denne hun i al sin Hylde nyder.
Men hern og frygtforn stod en fattig Hyrdedige,
For første Gang midtundende de rige;
Alt! sukke! hun saa forrigfuld ved sig:
Med hvilken Gave skal jeg nærme mig?

O skalde hun da mig misliende,
Som om jeg, eene jeg ei hylde! hende!
Nu pludselig et Glimt af Haab oprinder,
Hun i Gubindens Fied seer Blomster spire frem,
Glad plukker hun de skønneste af dem,
Og til en Blomsterkrands dem binder;
Den vil hun lægge for Gubindens Fod.
Hun nærmer sig dermed, men af! hun fattes Mod.
Gubinden blev den armes Angest vaer,
Da vinked' hun, Hyrdinden henrykt ilte
Til hendes Fod; hun Krandsen tog, og smilte;
Og ingens Glæde som Hyrdindens var.

Lig denne arme frygtfornme Hyrdinde,
Hyrdinde! min Camene nærmer sig;
Hun ikkun Blomster har at byde dig;
O! maade de takkes Nordens Huldgubinde!

Som en
March.

Med Glæde, vore Brødres liig, mod : ta : ge vi Dig her. O Prinds! skøndt al : le el : ske Dig, Dig
in : gen el : sker meer.

Wandsbækkerne til Kronprindsen,

den 10 Juli 1787.

Efter Claudius.

Med Glæde, vore Brødres liig,
Modtage vi Dig her.
O Prinds! skøndt alle elske Dig,
Dig ingen elsker meer.

Se unge, gamle, store, smaae,
Forfamles om Dig her,
En Kreds vi alle om Dig slaar,
Og slippe Dig ei meer.

Saa henrykt hver betragter Dig,
Som Elskeren sin Brud;
Og alle Hjerter have sig,
Og frøe paakalde Gud.

Af Jorden er af Farer fuld,
Og Svigt er stor paa den;
Alt, hvad der glimrer er ei Guld,
Som Røg der spinder hen.

Og Støvens Daad paa denne Jord
Er Støv, o Kongesøn!
Hos Gud allene Sandhed boer,
Hos ham er Fryd og Løn!

O elskte Prinds! han signe Dig!
Da signes og Dit Nord!
Han! han Dig gjøre lykkelig,
Og i sit Døds stor! —

Med Glæde, vore Brødres liig,
Modtage vi Dig her!
O Prinds! skøndt alle elske Dig,
Dig ingen elsker meer.

Meget
langsom.

Al! var du til at vinde, for Guld og Edelsteen; jeg glad for min Veninde gav Jordens Skatte hen! vel

er det vil man si ge, ret godt at være riig; men uden dig min Pi ge! hvad Fryd var det for mig?

Til Molly.

Efter Bårger.

Al! var du til at vinde
For Guld og Edelsteen;
Jeg glad for min Veninde
Gav Jordens Skatte hen!
Vel er det, vil man si ge,
Ret godt at være riig;
Men uden dig min Pi ge!
Hvad Fryd var det for mig?

Om alle Jordens Riger
Endog tilhørte mig;
Elskørdigste blandt Piger,
Jeg gav dem bort for dig!
Jeg villig gav til Bøtte,
Hver Throne, Slot, og Stad,
Og valgte mig en Hytte,
Og der med dig var glad.

Hvor langt mit Liv skal blive,
Det Himlen ene veed;
Men var det at bortgive,
Jeg glad bortgav det med.
For hver en Dag, du huske!
Da du tilhørte mig,
Et Aar jeg give fulde,
Hvad var det uden dig?

R.

Levende,
dog ei for
hurtig.

Jeg har mig en Kie: rest, han har jeg saa kjær. Hvad kan jeg, hvad kan jeg til det. Der: for er mig man: gen u: gun: stig og vred; jeg spin: der ei Guld el: ler Sil: ke der: ved, kun Hjer: te: sorg har jeg af det.

Til en vis Slags Venner.

Efter Bürger.

Jeg har mig en Kiærest, han har jeg saa kjær.
Hvad kan jeg, hvad kan jeg til det?
Derfor er mig mangen ugunstig og vred;
Jeg spinder ei Guld eller Silke derved,
Kun Hjertesorg har jeg af det.

Jeg har mig en Kiærest, han har mig saa kjær.
Hvad kan han, hvad kan han til det?
Dog er han saa mangen ugunstig og vred,
Eftænde han spinder heller ei Silke derved,
Kun Græmelse har han af det.

Vi sukke, og længes, og smagte af Sorg,
Vi sukke os syge og vaand!
De vilde saa gierne formeene os det,
De gisre, og sladdre snart det, og snart det,
Og smedde os Lænker og Baand.

Hvis nogen veed Raad imod Kiærligheds Qual,
Vi ham det ei misunde vil.
Om vi det ei vide, hvem bryder det saa!
Vi vil det ei lære, det vil vi tilstaae;
Nei! ikke for, alt der er til.

Vi piner, og plager jo ingen med det;
Os selv vi kun martre dermed!
Thi nidkiære Venner! thi gaaer! eders Vel!
Og lader os være, og piine os ei!
Af, lader os være i Fred!

Hvi skimle I saadan om den, der er syg,
Og knurrer, og snurrer og gisrer.
Ved Snærren helbreedes ei let nogen Mand,
Og den er en Skielm, der gisr meer, end han kan;
Men gierne gisr hver, hvad han tør.

Og Solen den lyser, og Natten er mørk,
Ei opad, men ned rinder Vand.
Og Blæsten den tørrer, og Regnen gisr vaad,
Og Jlden den brænder! veed I noget Raad?
Maas alting ei gaas, som det kan! —

O kan I det ikke, saa lærer deraf,
Og selv eders Daarskab indseer!
Naturen ei ændres ved Men eller Naar,
Dog drømme I om, at til eder det staaer,
At Elskov skal ei elske meer. —

R.

Andante.

Der var en Tid, da jeg var me: get lil: le; min hee: le Krop var knap en Al: len lang; sødt, naar jeg den: ne tæn: ker, Læ: rer
 tril: le, og der: for tæn: ker jeg den man: gen Gang.

Da jeg var Lille.

Der var en Tid, da jeg var meget lille;
 Min heele Krop var kun en Alen lang;
 Sødt, naar jeg denne tænker, Læreren trille,
 Og derfor tænker jeg den mangen Gang!

Jeg spægede i min sønne Moders Arme,
 Og sad til Hest paa bedste Faders Kæde,
 Og fiendte Mismod, Uro, Grublen, Harme,
 Saa lide som Penge, Græst, og Galathee.

Da syntes mig, vor Jord var meget mindre;
 Men og tillige meget mindre Hem;
 Da saae jeg Stjernene, som Prækker tindre,
 Og vriste Vinger for at fange dem.

Da saae jeg Maanen ned paa Den glide,
 Og tænkte; gid jeg var paa Den der!
 Saa kunde jeg dog rigtig faae at vide,
 Hvoraf, hvor stor, hvor rund, hvor kion den er!

Da saae jeg undrende Guds Soel at dale
 Mod Vesten ned i Havets gyldne Skid,
 Og dog om Morgenen tidlig atter maie
 Den heele Himmelegn i Osten rød.

Og tænkte paa den naadige Gud Fader,
 Som skabte mig og denne smukke Soel,
 Og alle disse Himlens Perlerader,
 Som vrimle fra hans Hænder Pol til Pol.

Med barnlig Andagt had min unge Læbe
 Den Bøn, min fromme Moder lærte mig:
 O gode Gud! o lad mig altid stræbe,
 At blive viis, og god, og lyde dig!

Saa had jeg for min Fader, for min Moder,
 Og for min Løfter, og den hele By,
 Og for ukjendte Konger, og den Stodder,
 Som gik mig frem og sikkende forbi.

De svandt, de svandt, de blide Barndoms Dage,
 Min Kærlighed, min Fæd med dem svandt hen.
 Jeg kun Erindringen har nu tilbage,
 Gud lad mig aldrig, aldrig tabe den.

Baggesen.

Boude-
March.

De Frigivne.

Efter Vog.

Vi bringe dig med Sang og Dands,
Den skønne blanke A:re:frands,
Som Brudgom og som Brud.
Ved Fløitens og Violens Klang,
Og Klokkens Lyd, i Frydesang
Hvert Hjer:te bry:der ud.

Du, som os denne Frihed gav,
See Træet, hvor det lugner af
Dets Frugter rundt omkring.
Hist brøler Døggflok uden Tal,
Her bræge Faar i grønne Dal;
See Hestens kaade Spring.

Hvert Korn vi dog ei sammenren;
Paa Marken nok tilbage blev,
Som Enken samle kan.
Kun den, som gaar i Trældoms Nag,
Hver Smule Kræber op, og dog
Kun Tidstær høster han.

Vi stræbe ulykkelig Aar fra Aar,
Fjortredes Mark og Eng og Gaard;
Vi haane ei vor Svæb.
For Fogdens Svæbe er' vi frie.
Men Herrens Vink — det følge vi
Med sønlig Lydighed.

Os Frihed giver Lyst og Mod,
Hver Mæ er seiff, som Vælf og Blod,
Som Kæret rank og glat.
Hvor stads ei den unge Mand
Med hendes Blomsterkonst, som han
Har sættet paa sin Hat!

Hvor deilig stod ei Kornet her!
Spærg vore Fader! er enhver
Ei op til Tager fuld?
Og hver Dag Pleilen lystig slaar,
Og Læs paa Læs til Byen gaar,
Og Læden blier dog fuld.

Med Blaaebry:Kranke pynter sig
Vor Børneskole, og lystelig
Den danser, sund og glad;
Og under alle andre vel,
Og gir den arme, sultne Træl
Af sin Midastemad.

Hver Søndag, ved vort Reglespil,
Saa drifter vi hverandre til,
Og Kienke kredsfuld Maal.
Vor Fader! længe leve han,
Som satte os i Friheds Stand!
Vor gode Faders Skaal!

Om Sommer Aften ved vor Dør
Vi spille paa det smalle Nor,
Og glade synge vi:
Vor Fader! længe leve han,
Som tog os ud af Trældoms Stand!
Hvi lystig! vi er' frie.

Vi bringe dig, med Sang og Dands,
O Fader! denne A:re:frands,
Som Brudgom og som Brud.
Vi førte Plov og Harv med Lyst,
Og vi fik en vellystet Høst;
Vel den, som troer paa Gud!

Der hænger nu den blanke Kranke,
Nu, Kærlig! striff til Slædes Dands!
O syng hver Bøndesøn:
Vor Fader og hans kære Slægt
Tag, Himmell! i din Varetøgt!
Giv dem de Godes Løn!

Riber.

Moderato.

Naar skal den Brændeur Ende faae, En - de faae, hvor - med sig Tan - te pla - ger? I den - ne Een - som - hed man maae ud - s - se bit - tre

Kla - ger. Hun om Na - tur og Sim - pel - hed mig smuk - ke Ting for - tel - ler. Hvad kom - mer Mark og Eng mig ved, og si - ge Va - ga - tel - ler?

En naadig Frødens Foraarsang.

Efter B o f.

Naar skal den Brændeur Ende faae,
Hvornæd sig Tante plager?
I denne Eensomhed man maae
Udøse bittere Klager.
Hun om Natur og Simpelhed!
Mig smukke Ting fortæller.
Hvad kommer Mark og Eng mig ved,
Og siige Vagateller?

De høse Brøder hver Aften her
En skøn Concert opføre,
Og Matteredens Straalen er
Heel lyffelig at høre.
For Mig (hvor farner jeg mit Elsk!)
Jeg kan paa Egen ei tænke;
Hun galter Hænen, Hunden giser,
Og rasler med sin Benke.

Knap har jeg nydt det første Blund,
For Gaardens Folk er oppe.
Da høres Støi af Kat og Hund!
Og Stub og Hingst og Horpe;
Og Tante larmes falere,
Hun ind i Sengen krejger:
Staar op! søg med! saa skal du see,
Hvor herlig Solen stiger!

Her vanker aldrig Kaffe, Thee,
Længt mindre Chocolate;
Upaaklædt, ganske fastende,
Man maae i Duggen vade.
To hele Timer, vreed og træt,
Jeg maae blandt Torne vende,
At Solens Straaler kan mig ret
Til en Merinde brænde.

Vi Klokker tolv til Vordet gaar,
Og os med Græs tractere;
Saur Melk og Høst og Eg vi faar,
Og Stikkelsbar, med mere.
Vor Kof, den dumme Klodrian,
Ein fine Smag os viser:
Naar han sig ret vil gribe an,
Deserten bliver — Radiser.

Til Moerskab er her ingen Ting,
Man Dam og Kort ei spiller;
I Høngen slentret jeg omkring,
For at fordrive Griller.
Hvis jeg, ei havde Amadis,
Som mig beskæmmuierde,
Saa var min Død mig ganske vis;
Af Harne jeg creperde.

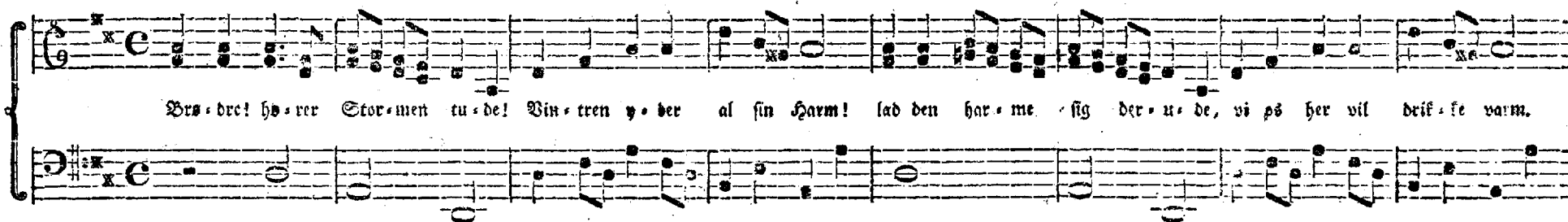
Min Tante tidt mig slæbet faar
Til Bønder — det Canaille!
Til Karle med upudret Haar;
Og Løser uden Taille!
Hær, naar dette lumpne Pak
Hver Søndag spiller Kegler,
Saa stinker der af Røgtobak,
Saa larme disse Flegler!

I Kirken taber jeg nu reent
Alt mit Humeur, — jeg gaaber;
Thi Præsten præker saa gemeent,
Og Pøblen er hans Aker.
Hvad nytter Stads og Kultubr her,
Og Smink, Demantsringe?
Jan Hagel troer, man samles der,
Kun for at bede, synge.

Forbandede Eensformighed!
Naar skal du dog faae Ende!
Snart, snart, o Mai! af Ynkformhed,
Du mig til Staden sende!
Høst i det stærne Blaa! — o see,
Hvor Røgen stolt sig hæver!
Og hver Dag nye Tilbedere!
Al! hvor mit Hjerte hæver!

Riber.

Meget
Lepende.

Brødre! hør Stormen tube! Vintren yder al sin Harm! lad den harme sig derude, vi på her vil drif- fe varm.

Den til os sig ei skal nær- me, Bacchus skal os huld be- fjar- me; Liv og Var- me boer i Puns, Klink, klink,

Til den sidste Strophe.

klink og drif, men drif til Bunds! Klink, og drif, klink og drif, men drif til Bunds.

Sang ved Puns.

Efter Bof.

Brødre! hør Stormen tube!
Vintren yder al sin Harm!
Lad den harme sig derude,
Vi os her vil drifte varm.
Den til os sig ei skal nærme,
Bacchus skal os huld befjar- me;
Liv og Var- me boer i Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds!

Held den Mand, som først optænkte
Denne skønne Døgedrif;
Han os her en Dectar skænkte,
Som Olympens overgift.
Hvo forstødt og mistænkt græder,
Her kan finde Trøst og Glæder;
Trøst og Glæder boe i Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds.

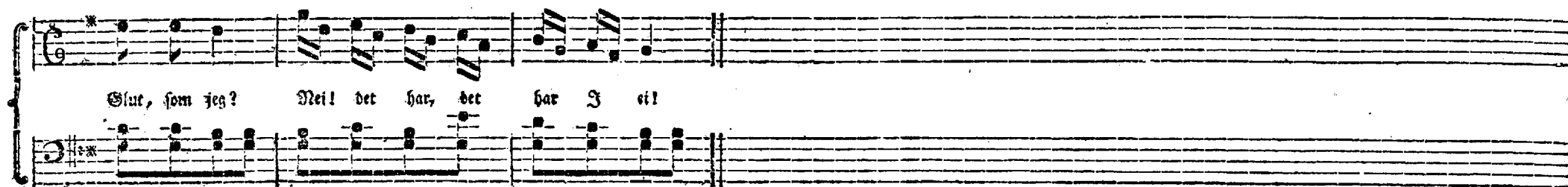
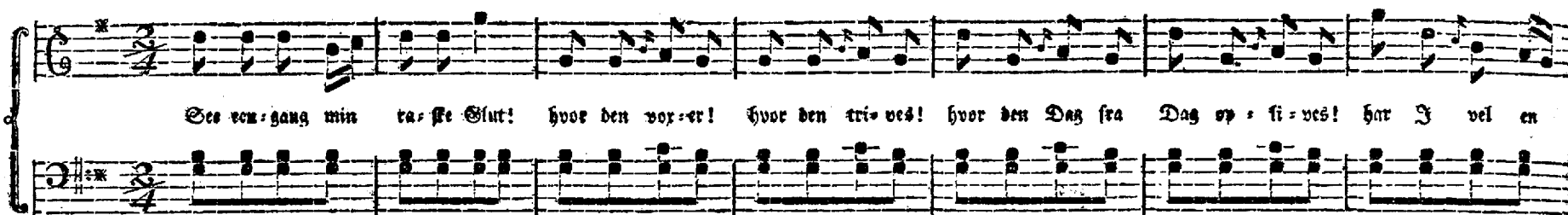
Hvo kan Punsens Fader nævne,
At vi drikke kan hans Skaal?
Ei en Taar vi ville leve,
Alle tamme bredsindte Maal;
Veed da ingen, hvad han hedde?
Vi i vore Glas vil leede;
Sandhed boer saa tit i Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds.

Dog hans Navn gjør et til Tingen,
Skaalen ligegodt er meent,
Bedre end aldeles ingen
Er der Prostr, som kom seent.
Leve, leve, vor Velsæder!
Han, vi skyldte vore Glæder!
Leve han som opfandt Puns
Klink, og drif, men drif til Bunds.

Dritter! I som altid bramme
I paaskænne Brødres Værd!
Seer! vi eder gjør til Skamme
Os, kun os er Dyden kjær!
Punsens Fader I forglemte,
Vi hans Lovsang froe ifemte;
Vi, kun vi fortiene Puns,
Klink, og drif, men drif til Bunds.

R.

Meget Mnuter.

En Moders Dæggesang.

Efter Mad. Bürger.

See eengang min raske Slut!
 Hvor den voxer! hvor den trives!
 Hvor den Dag fra Dag opslives!
 Har I vel en Slut, som jeg?
 Nei! det har, det har I ei! —

See eengang min fromme Slut,
 Er saa god, som den er lille;
 See hvor blit dens Pine spille!
 Har I vel en Slut, som jeg?
 Nei! det har, det har I ei!

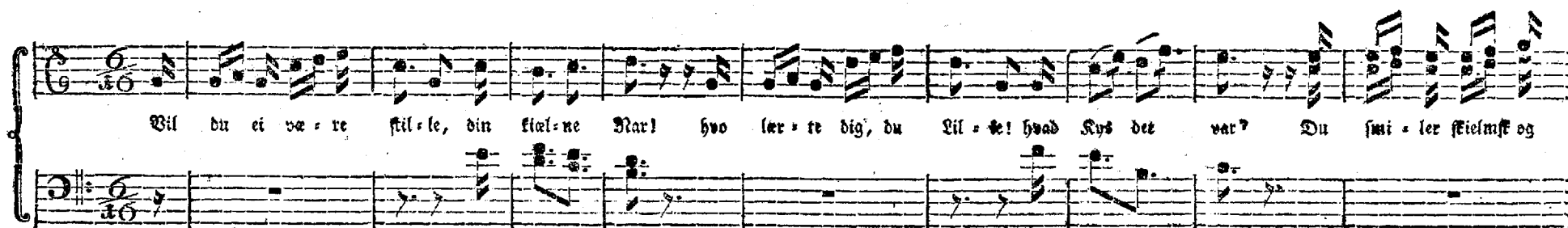
See eengang min kialsne Slut!
 Hvor hun alt sin Moder kiander,
 Rækker mig de spæde Hænder.
 Har I vel en Slut, som jeg?
 Nei! det har, det har I ei!

See eengang min søde Slut;
 See hvor venlig; see, hvor vakker,
 Hvor den smiler! hvor den snakker!
 Har I vel en Slut, som jeg?
 Nei! det har, det har I ei!

Vil I kiese denne Slut!
 Den ei hundred tusend Daler
 Ei al Jordens Guld betaler.
 Denne Slut beholder jeg
 Denne Slut, den faar I ei! —

R.

Levende
og fort.

Vil du ei være stille, din kielne Mar! Hvo lærte dig, du Lille! Hvad Kys det var? Du smiler kielsk og

Til den sidste Strophe.

figer: Det lærer let. Na-tu-ren selv os Pi-ger be-hu-der det. Gjør du for-lig!

Kysset.

Efter B o k.

Vil du ei være stille,
Din kielne Mar!
Hvo lærte dig, du Lille!
Hvad Kys det var?
Du smiler kielsk, og figer:
Det lærer let.
Naturen selv os Piger
Behøver det.

Kys sad du, og reed Ranke
Paa dette Knæ;
Na gaar du alt i Tanke
Om Kiærlig.
Dit Die kan alt hvile
Paa En, saa dmt,
Og du kan sukke, smile,
Se hurtigt paa Strøme!

Du har din Moders Die
Det Blik du faar,
Som Hjerterne at høre
Saa godt fortaar.
O! snarlig skal du bese
Det Herredom;
Du snart skal Hjerter stæle,
Men vær da from!

Du kommer da ei mere
Til mig som nys,
Frivillig at begjære
Dig nogle Kys.
Man Dig derom vil bede;
Men vær da klog!
Skönt du dem gav med Glæde,
Saa nægt dem dog.

Men mag, at den, du ynder,
Kan stæle eet,
Og stænd saa paa den Synder,
Som gjorde det.
Men hvem vil længe have?
Gjør saa forlig!
Til Fredstegn kan du lade
Ham kysse dig!

Her har du nu min Lære,
Husk vel paa den!
Men skionsom maae du være
Mod Læreren.
Frygt ei, du skal behøve
At kysse mig!
Jeg Kys nok selv skal røve;
Gjør du forlig!

R.

Sang af Zeen Ursel.

Larghetto
grazioso.

Ah, hvad De - hag er Kier - lig - hed gi - vet! El - lov, med dig hen - gli - der Li - vet flint - som Baa - rens Dag. — — — Ah, hvad De -

hag er Kier - lig - hed gi - vet! El - lov, med dig hen - gli - der Li - vet, hen - gli - der Li - vet flint, som Baa - rens Dag, hen - gli - der

Li - vet flint, som Baa - rens Dag. Hør paa blom - stren - de Gre - ne, hvor sig til Kier - lig - hed

Pris Eo - rens San - ge - re for - re - ne, igien - ta - ge ve - rel - vis: igien - ta - ge, igien - ta - ge igien - ta - ge ve - rel -

vite: Ah, hvad De = hag er Rier = lig = hed gi = vet! Et = med mig hen = gli = der Li = vet, hen = gli = der Li = vet flint, som Vaa = rens Dag, hen = gli = der

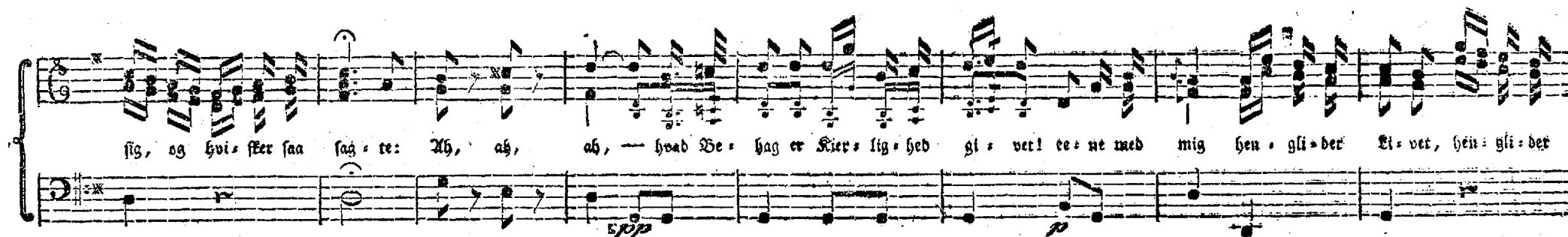

Li = vet flint, som Vaa = rens Dag. Es = ver jeg, I = mer mig kal = der, om mig en Glum = mer paa =

mf *pp* *f* *p*

sal = der; mig at gi = re lyf = fe = lig, re = be = bon at gla = de mig, han ven = lig nær = mer sig, han ven = lig nær = mer

sig, og hvi = ster saa sag = te: Ah, ah, ah, — hvad De = hag er Rier = lig = hed gi = vet! ee = ne med mig hen = gli = der Li = vet, hen = gli = der

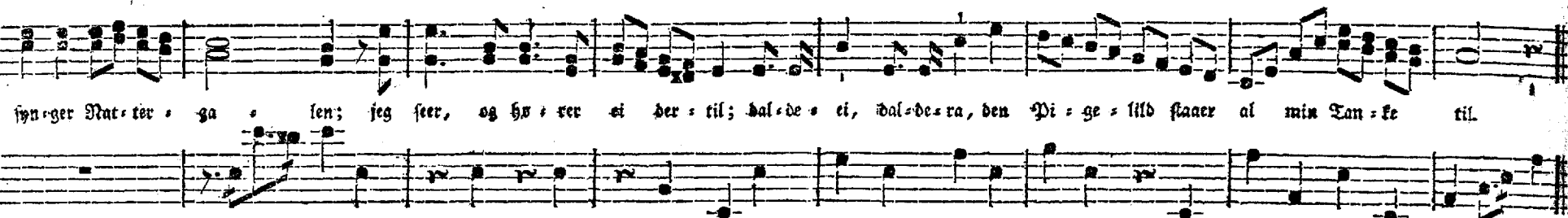
pp

Li = vet flint, som Vaa = rens Dag, hen = gli = der Li = vet flint, som Vaa = rens Dag.

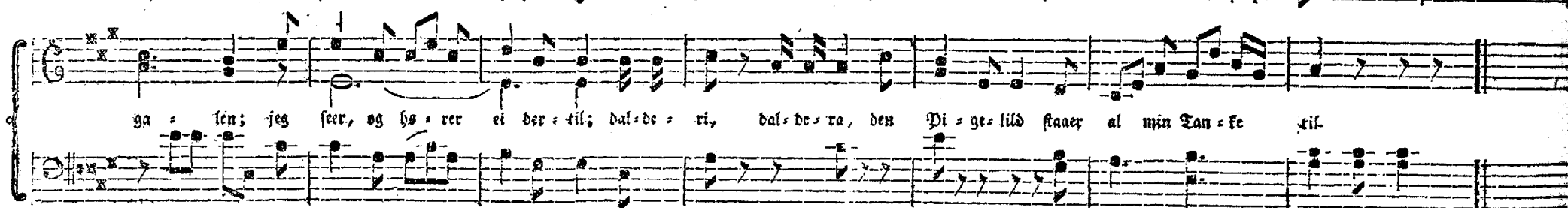
mf

Næget
Levende.

En anden Melodie.

Andante.

Frøieren.

Efter Bøff.

En Slut bruun-si-et, bruun af Haar,
Gaaer for igjennem Daler!
I Vester Solen skien nedgaaer,
Sødt synger Nattergalen;
Jeg seer, og hører ei dertil;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Staaer al min Tanke til.

Hun gaaer, og nynner paa en Sang,
Jeg lister efter hende;
Men spørg mig ikke? hvad hun sang,
Jeg gierne vil bestuende:
Saa agtsom jeg end hørte til,
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Jeg nærmer mig, alt meer og meer,
Men ei at hense over,
Omsider jeg en Stätte seer,
Den skulde Pigen over;
Jeg over Giærdet som en Ild;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Nu fatter hun den spæde Fod
Op paa den høie Stätte,
Jeg paa den anden Side stod
For hende ned at lerte;
Vi blussede begge to, som Ild;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

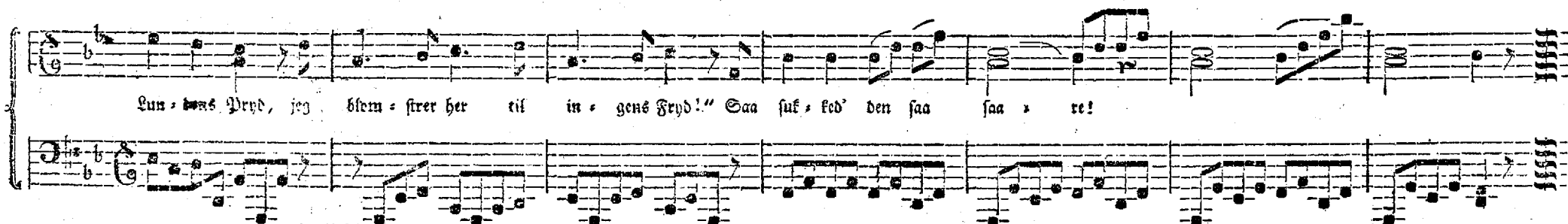
Paa stærken Arm jeg hende tog
Med fra den høie Stätte.
Men jeg paa Jorden glæmte dog
Den skønne ned at sætte!
Jeg stod med hende som en Pild;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Saa slip mig dog! hvor vil du hen?
Udbrød den skønne Pige.
Jeg satte hende ned igien,
Og tørde intet sige.
Jeg veed ei selv, hvor det gik til;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Stod al min Tanke til.

Lang Tid vi begge taus se gif,
Og intet sige kunde!
Men først saa mødtes begges Blif,
Snart mødtes vore Munde.
Vi svor hinanden Troeskab til;
Dalderi, daldera! den Pigelild
Hun mig nu hører til.

Wise af aabenbare Krig.

Andantino.

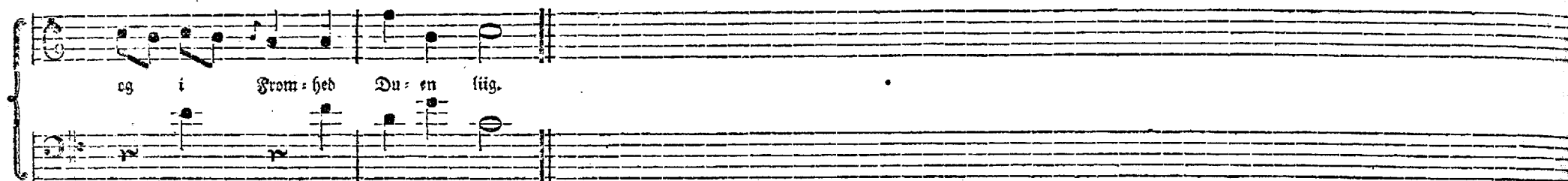
J ensom Lund en Rose Pien
 Med faare Hoved hængte,
 Af Sorg henviend' den i Løn,
 Dens Suf til Venus trængte.
 „Forgierves er jeg Lundens Pryd,
 „Jeg blomstrer her til ingens Fryd!“
 Saa sukfed' den saa faare!

Gubinden hørte huld dens Suf,
 De Pionnes Tarp hun kiendte,
 Og strar en Hørde ung og sauk
 Hun hen til Lunden sendte.
 Han Rosen saar, og brød den af,
 Og henrykt tusend Rys den gav;
 Da sukfed' den ei mere.

Saa mange Piger end i Løn
 Som Rosen daglig sukke,
 Men du, o Venus, og din Søn
 Nu Dret grusomt lukke;
 Og er ei Effov Skonheds Løn,
 Hvad gavner da, at man er Pien?
 O! send dog hør sin Hørde! —

M.

Noget Levende.

Kierligheds Sang for Egttemænd.

Efter Hof.

D hvor lykkelig er den,
Der har sig en Viv saa ven,
Skion, og klog, og uden Svig,
Og i Fromhed Du en liig.

Stor er hans Lykkelighed,
Udsprunget hans Hjertes Fred;
Ingen Sorg vedslæer den Mand,
Som hans Husfrue trøste kan.

Kommer end en Vanhæds Stund,
Om hans Graad bortkyster hun,
Og den Vei, han har at gaar,
Strøer hun kjerlig Roser paa.

Naar han skormer vreed og vild,
Og sin Ven ei høve vil,
Hendes smukke Blik og Røst
Gyder Vilhed i hans Bryst.

Han er hver en Mæle let,
Frydfuldt er hvert Aandedræt,
Han i hendes Fønetag
Lønnes efter fuldbragt Dag.

Englene en Vognborg slæde
Om det Sted, de hvile paa;
Thi det lydfte Egtebaand
Kuytte Herrens Faderhaand.

Jordens bedste Lykke er,
Stig en Viv at være kjer;
Og kun den, som Gud har kjer,
Finder han sig Lykke værd.

Han med Sønnen følger dem,
Som i Fædres Spor gaar frem,
Lægger Kraft i deres Arm,
Fædres Mod i deres Barm.

Som de Rosenknoppe smaa
Om udsprungne Rose slæde;
Døtre deres Moder liig
Munde om hende stikke sig.

Den, som Gud gav sig en Viv,
Himlen har i dette Liv,
Hæder, Ære, Rang, og Guld
Er kun Tant, og Vind, og Muld.

Grazioso.

Til de to sidste Strophen.

M i n d e t.

Efter R. Schmidt.

Af! hvo der dog kunde forglemme det alt!
 Det yndige Væsen, den Riene Gestalt!
 Det Haar, som paa Brystet saa høiende faldt!

Af! hvo der dog kunde forglemme det alt!
 Hvert Blik, som blev veilet, hvert Ord, som blev talt,
 Og hvert, som af brændende Favntag blev gvalt.

Af! hvo der dog kunde forglemme det alt!
 Hvor ofte hurt mig har sin elskede kaldt,
 Og hele Naturen til Vidne paakaldt!

Af aldrig! nei aldrig forglemmer jeg dig!
 Af alt mig gienfalder din Etighed og Eviig!
 O Molsky! saaledes belønner du mig!

I Graven! i Graven! der glemmer man alt,
 O sørgendes Ven! jeg saa tit dig har kaldt!
 O gid i dit Favntag jeg slumrede alt!

R.

Den arme Kufuf.

Efter Stolberg.

Den arme Kufuf i Duffens sad,
I dybe Tanker saalibet glad.
Da spurgte en Stær ham: hvi førger du saa!
At jeg maae vel førge! lød Svaret derpaa.

Chor.

Den arme Kufuf!

Hos Zeus er Druen Statessecretair,
En Vaasfugl Junos Hofmarschall er.
Den flionnefte mellem Ohiupens Frner,
Til Kammerjunker har snehvide Duer.

Chor.

Den arme Kufuf!

Den Lærke flyver saa høit i Øste,
Og slaar sin Trille ved Morgengrye.
Og Guder og Mennesker daane i Lyft,
Saa snart Philomele opløfter sin Røst.

Chor.

Den arme Kufuf!

Mig Stakkelt ene har ingen kjær,
Mig haane Guder og Mennesker!
Og dersom jeg mig lader høre engang
Da leer hele Verden kun af min Sang.

Chor.

Den arme Kufuf!

Og Stæren smilte saa smaat ved sig:
Din arme Stakkelt! jeg ydler dig.
Men finder man dig og din Stemme ei smuk,
Saa giv af dig selv, og raab du kun Kufuf!

Chor.

Den arme Kufuf!

Den arme Kufuf det Raad stod an,
O seent og aarle saa sukker han.
Men aldrig saasnart vil han vove sig frem,
Før strax ham et Chor jager spottende hjem.

Chor.

Den arme Kufuf!

R.

Larghetto amoroso.

End er du ei til Him - len vendt til - ba - ge, du Pa - ra - di - sets re - ne Lyft! dig fan end,

nu den Lyf - fe - li - ge smaa - ge, som hvi - ler ved et el - sket Bryll.

De Elskendes Salighed.

Efter H. B. L. y.

End er du ei til Himlen vendt tilbage,
Du Paradisets rene Lyft!
Dig kan endnu den Enkeltige smage,
Som hviler ved et elsket Bryll.

Til Paradis forvandler Elskov Jorden,
Og skaber Fryd i Sorgens Hiem;
Fergader, med et Blik, Natursens Orden,
Og kalder Lyft i Dødens frem.

Hver Fryd er mørk mod Glimtet af dens Glæde;
Den Veemod selv er Salighed;
Og kjerlig ved sin Elsktes Bryll at græde,
Kan ingen Enkel liges ved.

Den Elskende her Himlens Forsmag nyder,
Hans Hjerte heftiges dertil;
Thi Kjerlighed indvies ham til Døder,
Dens Flamme rønder Dødens Ald.

En Cæsars Mægt har ingen Tid begieret,
For ham er ingen Trone stor;
Han herke vil i sin Tilbedtes Hjerte,
Hun er for ham den hele Jord.

Ei Verds Guld, ei begge Verdens Skatte,
Kan lække ham af hendes Arm;
De kan ham ei de Dødelik erstatte,
Som han ei nød ved hendes Varm.

Han for et Blik, bortgaa af Verdens Troner,
For hendes Smil hver Kummer veeg;
Et kjernt Kys med Verden ham forsoner,
Om end hans beste Ven ham seer.

Naar hendes Arm sig kjerlig om ham slinger,
I Lyffens Gavn han føler sig;
Af herligt Siel vor Verdens Lovsang hinger,
Er viis, og god, og lykkelig.

Han hilser glad enhver af Aars Dage,
Den bringer ham sarnet Lyft;
Glad seer han til fremfarne Tid tilbage,
Thi han den nød ved hendes Bryll.

Og dets Fryd, ei selv med Livet endes,
Den gennem Døden følger dem;
Hun bliver hans; han bliver evig hendes,
I Kjerligheds og Glædens Hiem.

X.

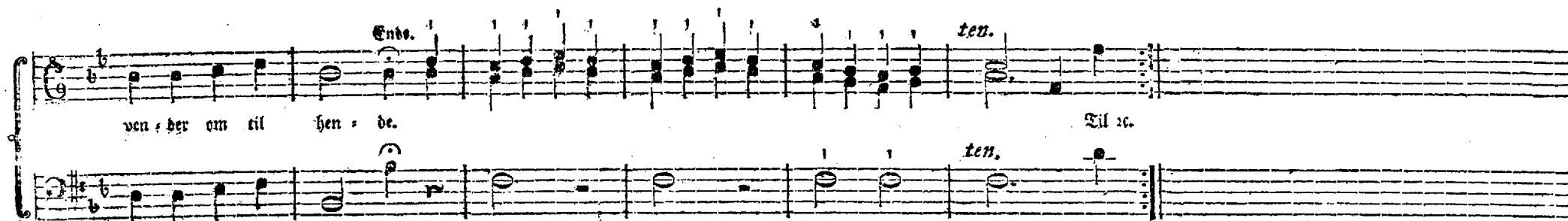
Noget levende,
og affrødt.

Min Glut hun hol- der mig saa fast i El- kens Ro- sen- tie- de; og om den Rie- de een- gang brast, jeg

in- gen- steds fandt Glæ- de. Saa langt som den- ne Rie- de gaar, har jeg for- løv at ren- de; men før den hal- ve Dei jeg naer, jeg

ten.

ven- der om til hen- de.

Til re.

ten.

Min Glut.

Min Glut hun holder mig saa fast
I Elskens Rosenkræde;
Og om den Riede een gang brast
Jeg iugensheds fandt Glæde.
Saa langt som denne Riede gaar,
Har jeg forløv at rende;
Men før den halve Dei jeg naer,
Jeg vender om til hende.

Til Glæde, Døds, og Lykkelig-
hed
Man seer mig selv den komme,
Thi naar min Glut er ikke med,
Er alle Glæder tomme.
Hun kalder mig sin gode Mand,
Og hun sig ei bedrager;
I hendes Blik jeg læse kan,
Alt hvad min Glut behager.

Efter Bürger.

Min Glut, ja du er fød for mig,
Du er min hele Lykke;
Men fulde Døden grusom mig
Dort fra din Side rykke;
Da følg mig snart i Gravens Skied,
Hvad har du her at vente?
Thi jeg, kun jeg far dig var fød,
Kun jeg dit Bærd erkjendte.

R.

Langsom.

For dig min Taare flyder, end - skændt du glem - mer mig, end - skændt du gru - som bry - der, den
Erse, du til - soer mig. Du se.
Ende.

Af Fanny Wilkes.

For dig min Taare flyder,
Endskændt du glemmer mig,
Endskændt du grusom bryder
Den Erse, du tilsoer mig.

Du har igiennemboeret,
Det Bryst, som slog for dig,
Men hvad jeg dig har soeret,
Skal aldrig angre mig.

Dig kan jeg aldrig glemme,
Dit Billede følger mig;
Dit Smil, dit Visk, din Stemme,
Al, alt omsnoer mig.

Det Hjerte, du misliender,
For evig bliver dit,
Og det, for hvem du brænder,
Er ei saa troe som mit.

Hvis du den Noe vil finde,
Som du mig rovet har,
Da flye de ranke Linde,
Hvor jeg dit Navn udskar.

Fred kan jeg aldrig vente,
For Graven glemmer mig,
O gid du da kun sendte
En Taare ned til mig.

Forglem de Rømtse Lunde;
Hvor tit jeg gif med dig!
O Jenny, gid du kunde
Endog forglemme mig.

Henlev i Fryd de Dage,
Der grusomt mætte mig;
Og jeg skal aldrig klage,
Naar du er lyffelig.

R.

Larghetto.

O Gienlyd! hør min Klage, gien tag dens Sørge - lyd; du plei - ed at gien - ta - ge min Sang om El - fens
Fryd, So - lin med agt - samt O - re da lyt - ted' tit paa dig; for nok een - gang at hø - re, hvor fier han var for
mig, hvor fier han var for mig.

Efter Bergqvist.

O Gienlyd! hør min Klage,
Gientag dens Sørgelyd;
Du pleied at gientage
Min Sang om Elffens Fryd,
Eolin med agtsomt Dre
Da lytted' tit paa dig;
For nok eengang at høre,
Hvor fier han var for mig.

De Dage er ei længer;
Han mig ei meer har fier;
Det klege Daand, her hænger,
Mit Vanskelts Vidne er,
Han, som det selv har bundet
Paa denne Hyrdestav,
Nys det har falmet fundet,
Men intet nyt mig gav.

De Egne, hvor vi glade
Svoer evig Troffels Fed,
Dem synes han at hade;
Han vist mig hader med.
Han stjer mit Blik og Møde!
O ja! han hader mig;
Eolin! hvad er min Brøde?
For høit jeg elskte dig!

Alt, hvad jeg har tilbage,
Er dette kielne Lam,
Jeg fik i bedre Dage
Til Elffens Pant af ham.
Eolin! dit Lam du glemmer,
Du elskte det som mig,
Nu d'r, som jeg, sig græmmer,
Og længes efter dig!

Eolin! jeg dig vil sende
Dit Lam, og dette Daand;
De minde dig om hende,
Som fik dem af din Haand,
Betænk, at hendes Dage
I Kummer svinde hen;
O kom! kom snart tilbage;
Hvis ei tag alt igjen.

Larghetto.

My's drømte jeg ved Midnatsfund, at jeg min falste saae; jeg fast ei troer, jeg drømte kun, saa
klar sig jeg ham saae.

Den arme Sannes Drom.

Efter Børger.

My's drømte jeg ved Midnatsfund,
At jeg min falske saae;
Jeg fast ei troer, jeg drømte kun,
Saa klarlig jeg ham saae.

Den Fæstningsring han af min Haand
Vortog, og knuste den;
Og for min Ring et Perlebaand
Hen til mig kasted hen.

Min Ring er knust, mit Hjerte med,
Og Perler har jeg grædt;
Og Dyrksom groer i Myrthens Sted,
Min Død behuder det.

Da gik jeg i min Hauge ned,
Saa sorgfuld og beklemmt,
Der stod en Myrthe i mit Baand,
Til Brudekrands bestemt.

Mit Perlebaand i Stykker gik,
Og ned faldt Perlerne,
Og i det samme Dieblis
Var ikke een at see.

End sørgte jeg med Engstlighed,
Med eet jeg bliver vaer,
At Myrthebusken i mit Bæd
Til Dyrksom bleven var.

At! Ord for Ord det opfyldt er,
Hvad Drommen spaaede mig,
Jeg trænger ei til Spaamænd meer,
Alt har fortolket sig.

Brist Hjerte; Ringen er ita;
Den Graad for Fryd mig gav;
I Myrthens Sted groer Dyrksom nu,
Den pryde skal min Grav! —

N.

Moderato.

Trøst mod mangeslags Taare.

Efter Overbeck.

Brødre! hvorfor flyde
Taare uden Tal?
Mange Suk frembrøde,
Som ei høres skal!
Vort med Klynk og Klage,
Hvor er eders Mod?
Efter bitre Dage
Bliver Enden god.

Mindes eders Fader,
Og hvor god han er!
Aldrig han forlader
Sine Elskninger;
Han i Modgang sender
Tit uventet Trøst;
Tit han kjerlig sender
Smerten om til Lyst.

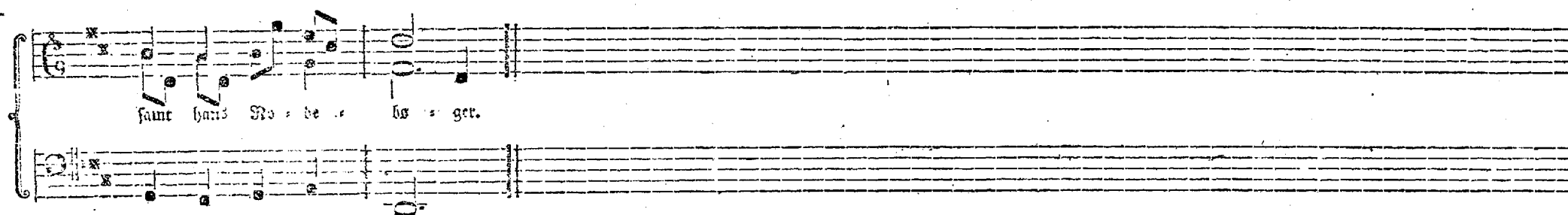
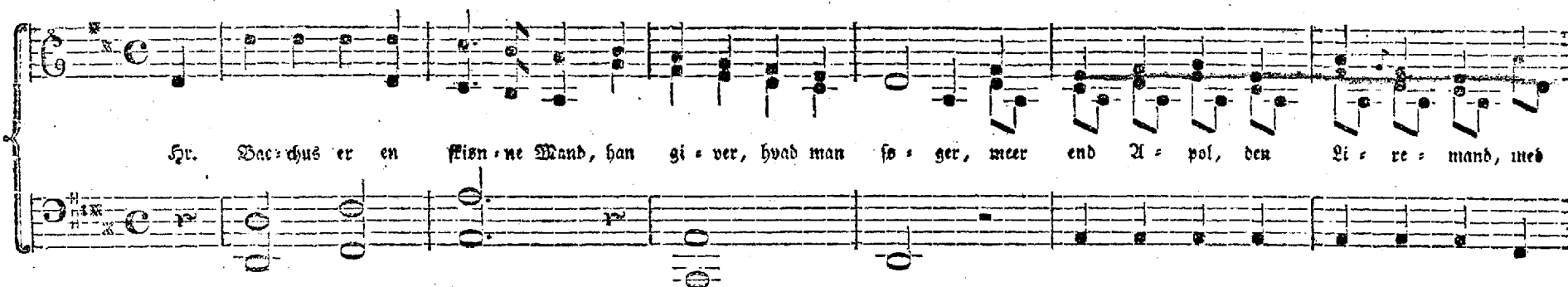
Alt vi blinde, spørge
Kiende ei vort Vel,
Det, hvorfor vi klage,
Er saa tit vort Hæd!
Meget her i Live
Ei vort Sind anstaaer,
Lad os bedre blive,
Alt da bedre gaar.

Den, som Gud har givet
Sand Fortrøst til sig,
Han igiennem Livet
Vandrer lykkelig;
Denne Verdens Brimmel
Agter den ei meer,
Som til Herrens Himmel
Guld af Tillid seer.

Er en evig Slummer,
Da os falden paa!
Livet og dets Kammer,
Som en Drenn forgaar;
Marten snart forsvinder,
Drennen flyer med den,
Og en Dag oprinder
Stien, som Himmelen.

Hvo kun denne Morgen
Vente vil med Taal,
Agte ei paa Sorgen,
Snart han naaer sit Maal.
Der al Sorg vi glemme,
Held os, Held os da!
Der vi skal istemme
Et Halleluja!

H.

Moderato.

Hr. Bacchus.

Efter Bårget.

Hr. Bacchus er en flinke Mand,
Han giver, hvad man søger,
Meer end Apol, den Lirermand,
Med samt hans Nodeløser.

Han er saa opblest af sin Sang
Og Gildet paa hans Lyre;
For Røgter har han dog, af Trang,
Sig cengang lader høre.

Paa Borg har et en Coppen sit,
Saa lide hans Liren gielder;
Nei! der er flinkere Musse
I Gatter Evans Kielder.

Og, fløndt Apol og stundom kan
Sin Sang med Nette prise;
Er Bacchus lige vel en Mand,
Som og forstaaer sin Vise.

Vi lade Phœbus paa Parnas
Sig med Dancanten fryde;
En Sang af Bacchus Canter: Væ
Skal os dog bedre lyde.

Til Phœbus vil man neppe see
Hos Store og hos Rige,
Men derimod med Bacchus de
Omgaes som deres Lige.

Hvad, Bredre! Kulde vi, for Spas
Forlæge paa at drive
Den Nar, Apollo, fra Parnas,
Og det til Bacchus give?

Den Laurbærkro vi ville saa
Med samlet Magt udrømde;
Dog lade vi en Haandfuld staae,
For dermed Streg at fryde.

Naar Muserne for Laurbær saae
Viintræets flanke Grene,
Og Flaskerne, til Svale, staae
I klare Hippokrene;

Da, fløndt udvortes Verbarched
Forbød dem vel at driske,
De fulde, af Nyegjærighed,
Et Fad i Løndom sokke.

Men, fik de Suragen først cengang,
Og følte Vinens Varme,
Hver hørte glad vor Driffesang,
Og fløi i vore Arme.

Thaarup.

Klagende, dog
ikke for langsom.

også ud : sprang : ne Qvi : ste.

Den grumme Skønhed.

Efter Bärger.

Jeg var en Tid saa lykkelig,
Af ingen Sorg jeg vidste,
Som Fuglen, naar den genger sig,
Paa nye udprængte Qviste.

Adspørger I hver Lustning kun,
Den skal mit Bidt være,
Den fik kun Sange fra min Mund,
Men aldrig Suk at bære.

Den Døf, som hiffet bugter sig,
Den og skal med mig sande,
At ingen Taare faldt af mig
Formmeret har dens Bænde.

Saa snart jeg sank paa Leiet ned,
Jeg var i Sønnens Arme,
Og aldrig den bortknyfles ved
Bekymring eller Harme.

At nu er Svog og Sang forbi,
Min Stykke er forgaaet,
En grum Skønhed har mig i
Sin tunge Pank faaet.

Du hør en Lustning Suk paa Suk
Maar til den Skidne fare,
Hvor grum hun er! Hvor hun er smuk!
Hvi hun mig ei vil høre!

Der Taarestrømme idelig
Ad bløge Kind nedrinde;
Paa Søvnslid Leie er for mig
Ei Hvile meer at finde.

Den grumme Skidane før min Qual,
Og den fornøier hende,
Og ei det mindste Blif hun skal
Mig til min Lindring sende.

O! smilte hun engang til mig,
Da endtes al min Kummer,
Et Favntag kunde vække mig
Endog af Dødens Slummer.

R.

Allegretto.

Na : tu : ren nu er so : vet hen, og taus er Glæ : dens Lyd, med gru : som Haand har Vin : te : ren af : re : ven Vin : dens

Vryd, i Dva : le lig : ge Blom : ster : ne be : grav : ne un : der Jis og Sne. Na :

Ende.

Vintersang.

Efter Børger.

Naturen nu er sovet hen,
Og taus er Glædens Lyd,
Med grusom Haand har Vinteren
Afroven Landens Vryd,
I Dvale ligge Blomsterne
Begravne under Jis og Sne.

Natur! sov kun for mig i Fred!
Du ingen Vrigsang saar.
Jeg dig ei savner, da jeg reed,
Hvor der er evig Vaar.
Min Lalage er huld og blid,
Og stam til hver en Aarsfestid.

Og sang der aldrig Nattergal
S nys udprungne Lund,
Kun lidt det mig bekymre skal,
Langt bedre synger hun.
Lad alle Blomstre visme hen,
Naar hun kun blomstret for sin Ven!

Og om I frundom glad mig saae
I Have, Eng og Lund;
Troer I, min Fryd er Løv og Straae;
Det hende saae jeg kun.
Hun, eene hun, er alt for mig,
Hun giver mig glad og lykkelig.

N.

Sang af Teen Ursel.

*Allegretto.**pp*

Blom-ster jeg sæl-ger dig, køb dem hos mig, køb dem hos mig! de yn-dig-ste Blom-ster jeg sæl-ger dig, køb dem hos mig, hos mig, hos

mig! Naar Dø-sens Varm vi aa-ben fin-der, ha-stig maae vi da pluf-fe den. Snart, som dens Pragt, Skøn-hed for-svin-der, al-drig dens

Naar kommer i-gien; fort er den Tid, vi ny-de den, fort er den Tid, vi ny-de den! Ha-stig da, o bru-ger Ti-den! Al, — det

er for-sæl-dig si-ben! De yn-dig-ste Blom-ster jeg sæl-ger dig, køb dem hos mig, køb dem hos mig! de yn-dig-ste Blom-ster jeg

sæl-ger dig; køb dem hos mig, køb dem hos mig! (Clav.)

Noget munter.

Skøn er Ro : sers spæ : de Knop, naar i Mai : ens Da : ge Svang : re Gaar den la : der

Ze : phyr at mod : ta : ge. O men me : get skøn : ne : re Chlo : ris Kin : der e : re.

Kier : lig : hed dem far : ve : de Chlo : ris, Chlo : ris Chlo : ris Pri : sen bære : re!

Chloris.

Efter W e l s e.

Skøn er Rosens spæde Knop,
Naar i Maiens Dage
Evangre. Gaar den lader op
Zephyr at modtage.
O men meget skønnere
Chloris Kinder ere;
Kierlighed dem farvede
Chloris Prisen bære!

Huld er milde Vestenvind,
Sind og Sands den gæder,
Naar den kælende og lind
Mellem Blomster leger.
Men langt mildere for mig
Chloris Ord dog ere;
Sands og Hjerte fryde sig,
Chloris Prisen bære!

Sød er nødne Druers Saft,
Druen vare Hadet!
Oste og dens blide Kraft
Stærker muntre Glæder!
Men hvad er den mod et Ryk,
Som mig Chloris giver,
Eet, som det hun gav mig nys,
Chloris's Prisen bliver.

Ikke for gefvindt.

Høeslettsvisen.

Efter B o f.

I bare Skier - te gaar
Vi Karle her, og flaar;
Hvor vore Leer blinke,
Det høie Græs maer synke.
Vi Karle gaar og flaar.

O! hvor det dog er godt,
At Veiret er lidt graat!
Naar Solen os ei brænder,
Det gaar saa godt fra Hænder;
Da flaar vi Høe med Lyft.

Men ingen Regn i Dag,
Sør alle er under Tag!
Lad Pigerne, som rive,
Et heller vaade blive!
O! see, hvor flink det gaar!

Nu Karle, raske Drag!
Frikk fremad! lige Slag!
See, du ei Leen taber,
Du der, som staaer og gaber,
I Veiret efter Streg!

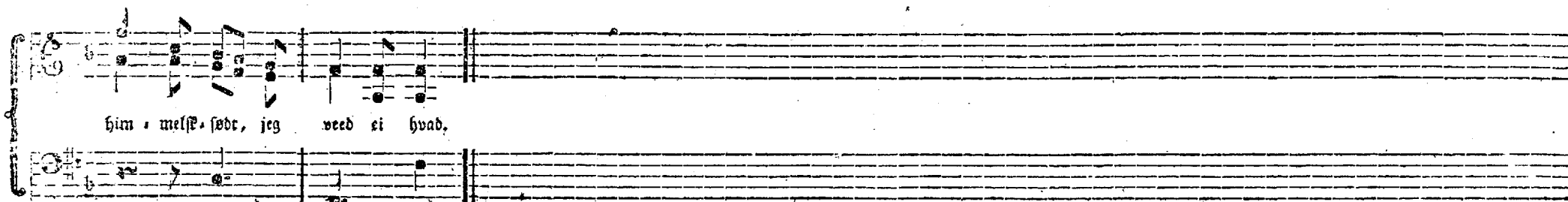
See vore Piger der,
Hvor raske de ei er!
See kun, med hvilken Iver
Det tørre Høe de river,
Og sætter det i Stak!

Nu kun det Hjerne her!
Og saa vi færdig er,
Og ligge ved vor Stakke
Og synge, lee og snakke,
Og faae et godt Glas Øl.

Hvor mangen Rakkels Mæg
Maar ei misunde mig!
Den Arme veed det ikke,
Hvor sødt det er at ligge,
Naar man har slæbt sig rest!

R.

Gravioso.

Hedevig.

Efter B o f.

Hvor Egen løvfuld Arm udbreder
 Ved svøbegroet Na,
 Saa Hedevig i hvide Klæder,
 Og bandt de Strømper smaa;
 Hun bandt, og sang saa hjerterglad,
 Saa himmelsødt, jeg veed ei hvad.

Jeg gik til Naen hen at mede;
 Det var saa tier en Gang.
 Dag Hesten hørte jeg med Glæde,
 Den skønne Nabo sang.
 Ved Træet lod jeg Anglen staae
 For til den færrøe Slut at gaae.

Saa eene her, du gode Pige!
 Naar jeg forstørre dig?
 „O gierne! det vil intet sige,
 „Du ei forstyrer mig.
 „Jeg sidte efter Tøttebær,
 „Men Heden var mig til Besvær.“

Saa takkelig hun ad mig smilte;
 Jeg tabte al mit Mod.
 Jeg sad, og ved min Side hvile
 Den Skønnes pøene Fod.
 Den mellem Græs og Blomster laae,
 Jeg halv den nettede Skrifte saae.

Vi giktrede som Espeblade,
 Og vidste ei, hvorfor.
 Og tidt begyndte vi saa glæde,
 Men mangled' hestig Ord.
 Og lyttede paa Fuglens Sang,
 Som fra de næste Duffer klang.

Til sidst jeg dristigt Spøg begynder,
 Fra Skindet Tenen tog;
 Men tappert hun den grebne Synder
 Med Strikkepinden slog,
 Og trued' strengt at blive vred,
 Om jeg med Skielmerie blev ved.

O! see, hvor Solen ventlig smiler
 Igiennem Løvet frem,
 Og paa din Kind og Læbe hviler,
 Med Purpur maler dem!
 Som Aftenrødt paa stille Søe,
 Saa er dit Ansigt, vakre Døse!

Hun smiler, hendes Barm sig hæver,
 Og bly hun stuer ned,
 Og paa de skønne Læber hæver
 Et kiølent Suk derved.
 Jeg nærmer mig, og uden Ord
 Vor Mund hinanden Trostløs foer.

B. R. Hjort.

Moderato.

Ol! Brødre, Ti-men lyder — den lyder sidste Gang! Et Har forsvandt — ud — fryder i festlig Afsted-

sang! blandt fjerne Oldtids Da-ge des svandt; vi staae til — ba-ge — vi Smerter leed — vi Glæder nød, og nær med os til

Chor.

Gra-vens Skød. Vi Smerter leed — vi Glæder nød, og nær med os til Gra-vens Skød.

Nytaars sang.

Efter D. o. f.

Ol! Brødre, Ti-men lyder —
Den lyder sidste Gang!
Et Har forsvandt — udbryder
I festlig Afstedssang!
Blandt fjerne Oldtids Dage
Det svandt; vi staae tilbage —
Vi Smerter leed — vi Glæder nød,
Og nærmest os til Gravens Skød.

Chor.
Vi Smerter leed — vi Glæder nød,
Og nærmest os til Gravens Skød.

Besvinget Tiden iler;
Hvo har den Grændser sat?
Den klemmer, altes, hviler
I evig Glædes Nat. —
Naar stamme dæmle Skrifter
Om Fædrenes Bedrifter.
Og Skønhed, Rigdom, Magt med den
I Mulm og Taushed synker hen.

Chor.
Ja! Skønhed, Rigdom, Magt med den
I Mulm og Taushed synker hen.

Her hilste vi med Glæde
Det Har, som nys forsvandt;
Al! løsnet er den Kæde,
Som da os sammenbandt!
Vi Venner saae bortale,
De gik — de gik til hvile
De var blandt os — de er ei meer:
Fred hvile over deres Leer!

Chor.
De var blandt os — de er ei meer:
Fred hvile over deres Leer!

Maaskee vi og forlade
Vor Bane dette Aar;
Tit visne Træets Blade
Endog i favne Vaar:
Tit Døden os bortfalder
I fryg Ungdoms Alder;
Og den, som vandrer her igjen,
Med Taarer tænker paa sin Ven.

Chor.
Og den, som vandrer her igjen,
Med Taarer tænker paa sin Ven.

Kun ad el Daad betrykker
Mod Dødens Bitterhed;
I Gravens kause Skjæger
Algodhed vinker Fred.
Vi nøde, fri for Kummer
En let og salig Slummer;
Snart vækkes vi ved Almagts Død
Til evig Salighed hos Gud.

Chor.
Snart vækkes vi ved Almagts Død
Til evig Salighed hos Gud.

Lad Afstedstaaren vinde!
Er vi kun Dydens troe,
I Livet Fryd vi finde
Og end i Døden Roe.
Her maae vi adskilt vandree:
Hist møde vi hvoandre.
Afskr din Graad, min Ven! vær glad!
For evig vi ei skilles ad.

Chor.
Afskr din Graad, min Ven! vær glad!
For evig vi ei skilles ad.

Pavels.

Allegretto.

Jeg kiend-te Sannemoer en Tid, det var en vakker Slut; hun var saa smuk, og god, og blid, men jeg var iffe

stodt. Jeg kom, og gif, og gif, og kom, alt ef-ter gammel Skik; var vel tilmode, naar jeg kom, fornsiet, naar jeg gif.

Sannemoer.

Efter Børgers.

Jeg kiendte Sannemoer en Tid,
Det var en vakker Slut;
Hun var saa smuk, og god, og blid,
Men jeg var iffe stodt.
Jeg kom, og gif, og gif, og kom,
Alt efter gammel Skik;
Var vel tilmode, naar jeg kom,
Fornsiat, naar jeg gif.

En anden Lyd nu Høien fik,
Der kom en anden Tid,
Jeg var bedrøvet, naar jeg gif,
Og glad, naar jeg kom did.
Spildt var hver Time af mit Liv,
Naar jeg ei Sanne saae.
Hun var min Fryd, min Tidsfordriv,
Alt hvad jeg tænkte paa.

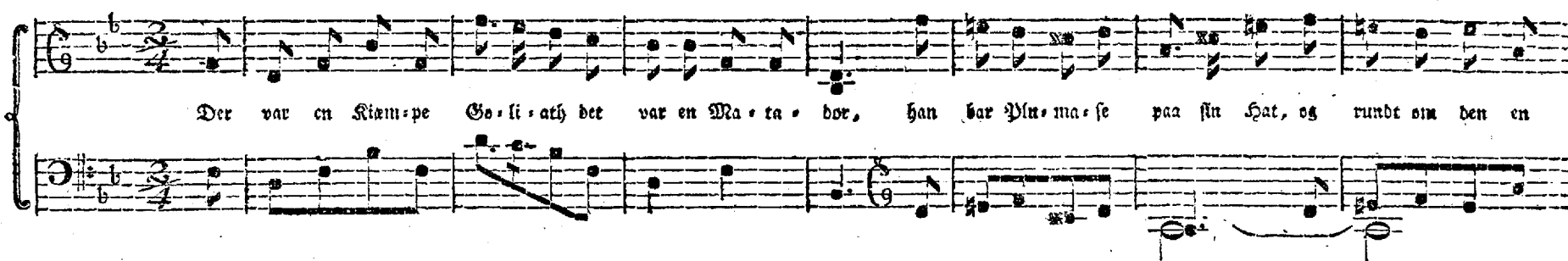
Jeg agted' ei paa Solens Gang,
Og ei paa Maanens Skin,
Mit Liv paa min Piges hang,
Der saae jeg mig fast blind;
Og Rosenes Knop og vidnet Liv
Var mig af lige Værd,
Og jeg var stum, og dum, og døv,
Hun var mig cene tier.

Men atter kom en anden Tid,
Og Bladdet vendte sig,
Hun var saa skøn, og god, og blid,
Men iffe meer for mig.
Jeg kom, og gif, og gif, og kom,
Alt efter gammel Skik;
Var vel tilmode, naar jeg kom,
Fornsiat, naar jeg gif.

Jeg spørge mig, hvad Grunden var,
Men ingen Grund jeg veed;
Og derfor er mit hele Svær,
Saadan er Kierlighed.
Som Havets Vind er Kierlighed,
Jeg vel fornemme den,
Men hvor den kom fra, ingen veed,
Og hvor den farer hen! —

R.

Det get levende.

Goliath.

Efter Claudius.

Der var en Kiempe Goliath,
Det var en Matador,
Han har Plumase paa sin Hat,
Og rundt om den en Enor.
Han havde Gardesvæver paa,
Og dem lod han med Jern beslaae.

Hans Knæbelsbart var alt i Stand
At luse mangen een,
Han vilde æde alle Mand
Med Hud, og Haar, og Been;
Hans Dyrendal den var saa lang,
Saa lang, som nogen Væverstang.

Og selv var han saa svær og stor,
Og ret en Grobian,
Var altid røg paa store Ord,
Og fattig paa Forstand.
Løb Smaafolk idelig paa Arm,
Og gjorde en fordomt Allarm.

Hver Dag kom han i fuld Bevæg,
Og Israel bød trods;
Og raakte, er der ingen her,
Som der har lyst at slaes?
Lyst en har lyst, han stæ til,
Og han skal see et artigt Epil.

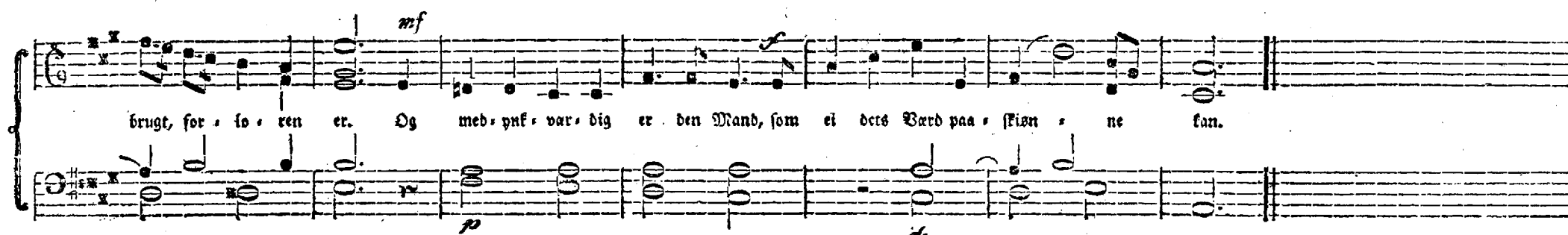
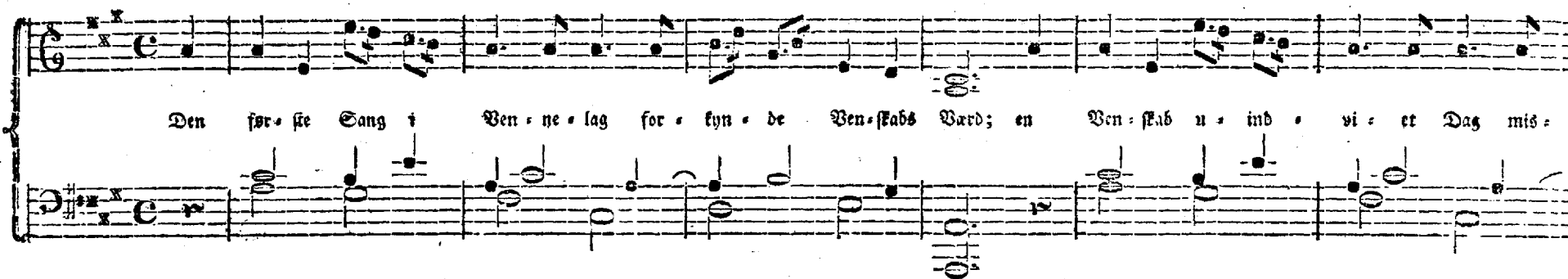
En Hørde gik med ædel Mand
Da ud mod Præleren,
En Stav han havde i sin Haand,
En Slynge og en Steen,
Han sagde; Du har Spyd og Sværd,
I Herrens Navn jeg kommer her.

En Steen han nu i Slynngen laar,
Og slog til Goliath,
Og traf ham paa hans Pande, saa
Den lange Pralhans brat;
Og David nu i Mag og Fred,
Afsag den Prælers Hoved med.

O lærer! lærer smukt heraf,
At luse den langes Spot,
Plumase giver ei Sagen af,
Ei heller store Ord.
Men lærer heller af den smaa,
Hvordan man skal med Væse slaae.

R.

Heitidelig.

V e n s k a b s b a a n d.

Fjerde Bop.

Den første Sang i Vennelag,
 Forkynde Venstebands Værd;
 En Vensteband uindviet Dag
 Misbrugt, forloren er.
 Og medynkærdig er den Mand,
 Som ei dets Værd paastrænge kan.

Alfader saae med ynksomt Blik
 Til vore tunge Løb;
 Men Vensteband af hans Haand udgik,
 Da streg vor Kraft og Mod.
 I Glædens Vægtstaaal lagdes det,
 Og strax blev Sorgens Staal saa let.

At elske og at elskes er
 Det Kæbtes store Bånd,
 Den raumme Fugl vi have tier,
 Der pifter af vor Haand;
 En trofast Hund er Hyrdens Lyst,
 En Edderkop den Fængsels Trost.

Men svøfeld lykkelig er den,
 Som føler Venstebands Værd,
 Og som Algedhed gav en Ven,
 Der har ham ærlig tier,
 Der deler trofast Sorg og Fryd,
 Undskylder Feil, og elsker Dyd.

Selv Eden frydløs var og mørk,
 Da Adam eene var;
 Men Eden blomstrer i hver Øst,
 Hvor Vensteband Løvel har.
 Og Vand og Brød er Hæveret,
 Naar Venstebands Fryd forsyder det.

Hver Daad og Tanke, Vær, og Vel,
 Hver Øjeblik af Sorg og Lyst,
 Alt, hvad der opstaaer i vor Siel,
 Betruer Vennekærligheds.
 Hver Fryd tiltog, hver Sorg frændt hen,
 Naar den blev deelt af trofast Ven.

Du Venner! det er Venstebands Staal!
 Det Venstebands Hæitid er!
 Her ofre vi dig bredtsuldet Maal,
 Vort Skæbnes gud evig vær! —
 Omflynng os med dit Rosenbånd,
 Og fæst dit Sæde i vor Aand.

Noget levende.

Lef · lig smi · ler Mark og Skov, naar dem Dug · gen va · der, alt for · kyn · der Vaa · rens Lov,
 Al · ting aan · der Glæ · der. O men hvad er Vaa · rens Pragt, dog mod Ven · skabs bli · de Magt! Jor · dens bed · ste
 Glæ · de! — Jor · dens bed · ste Glæ · de! —

Leflig smiler Mark og Skov
 Naar dem Duggen vader,
 Al forkynder Vaarens Lov,
 Alting aander Glæder.
 O men hvad er Vaarens Pragt
 Dog mod Venfjabs blide Magt?
 Jordens bedste Glæde! —

Blomstres Dronning Rosen er,
 Hver dens Skønhed nyder;
 Men hvad den blandt Blomstre er,
 Laura er blandt Viger.
 Hver en Smerte, hver en Lyft
 Deler hun med kjerligt Bryst!
 Det er Jordens Glæde!

Snart fortæller favre Vaar,
 Kort er Jordens Lyfte;
 Venfjabs, Venfjabs kun bestaar,
 Det kan intet rygge.
 Om end alskens Sorg og Nød,
 Strømmes ind paa mig brød,
 Venfjabs er min Slette.

N.

Noget
langsom.

En ulykkelig Moders Buggevise.

Efter K. Schmidt.

Sov bedste Dreng, sov sødelig!
Held dig, at du kan sove saa!
O gld du aldrig fiende maane
Den Kummer, som fortærer mig;
Dog quæger Trøst
Mit pine Bryst,
Hver Gang du smiler blidt til mig.

Forladt, omspandt af Sorg og Nød,
Jeg græder tunge Dage hen,
Og al mit Haab, min sidste Ven,
Er alle Sorgers Løge, Død.
Tit har jeg alt
Dens Hielp paakaldt;
Du gjør mig Livet kiert igjen.

Tit seer du ynksom paa min Graad,
Men du forstaaer den ei endnu,
O aldrig, aldrig vide du,
Hvor mig din Fader har forraad.
Den falske er
Mig endnu kiert,
Hans Søn, hans Villed er jo du.

R.

Hurtig.

Snur-re, snur-re, snur-re! Hur-re, hur-re, hur-re! Gaa min Rok, løb fuld, min Teen!

Traa den bli-ve fin og reen! Hvor-til skal den væ-re?

Spindevise.

Efter Bårger.

Snurre, snurre, snurre!
Hurte, hurte, hurte!
Gaa min Rok, løb fuld, min Teen!
Traaden blive fin og reen!
Hvortil skal den være?

Snurre, snurre, snurre!
Hurte, hurte, hurte!
Gagnet, det er ei tilfæld;
Til et Klæde om min Hals
Dette Garn skal være.

Snurre, snurre, snurre!
Hurte, hurte, hurte!
Baver! Baver! væv mig det!
Skal du see mig nok saa net,
Til Sanct Hans at være.

Snurre, snurre, snurre!
Hurte, hurte, hurte!
See, vi Bøndepiger er
Ei som Markens Litter;
Det kan Frøknæ være!

N.

Allegretto.

Der: som du vil frie og let gi: nem: van: dre Li: vet,
 Fug: le: ne dig læ: re det; dem det Løb er gi: vet. Ti: den dem ei bli: ver lang, Sor: gen de ei

fien: de, Da: gen hel: se de med Sang, og med Sang den en: de.

Der som du vil frie og let
 Giennemvandre Livet,
 Fuglene dig lære det;
 Dem det Løb er givet.
 Liden dem ei bliver lang,
 Sorgen de ei kende,
 Dagen helse de med Sang,
 Og med Sang den ende.

Hver en Dag for Fuglene
 Har sin egen Plage,
 Ingen Tid man dem skal see,
 For i Morgen klage.
 Saa i Sommer finder hen
 Vaar og Høst og Sommer,
 Hver forglemmer Vinteren,
 Ligetil den kommer.

Aldrig Kinsyg Kierlighed
 Mærker Fuglens Dage,
 Stedse lever den i Fred
 Med sin smukke Mage.
 Kort, hvis du vil frie og let
 Giennemvandre Livet,
 Fuglen dig kan lære det;
 Ham det Løb er givet.

N.

Noget
munter.

En : hver, som sø : ger Glæ : der, paa Lan : det sø : ge dem, og flye de lum : re Stæ : der, der
kied : som Halsk : heds Hiem. De ri : ge ei for : byg : ge os Dag og Sol : skin her, og Mæ : sten at for :
byg : ge, ei vo : res Moer : skab er.

Landmanden.

Efter W. O. F.

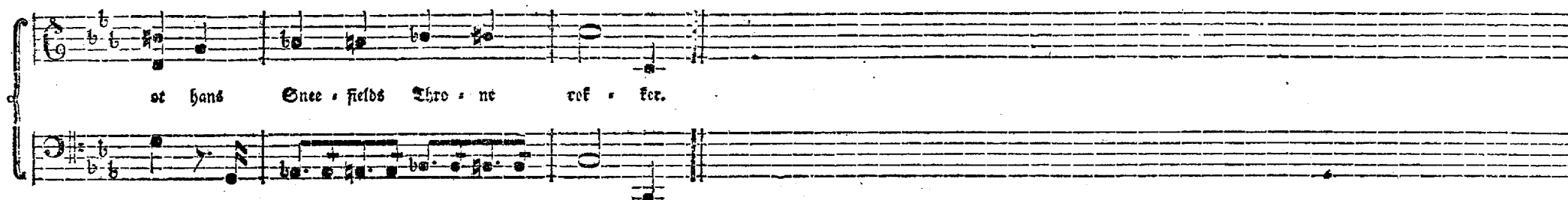
Enhver, som søger Glæder,
Paa Landet søge dem,
Og flye de lumre Stæder,
Det kiedsom Halskædes Hiem.
De rige ei forbygge
Os Dag og Solskin her,
Og Mæsten at forbygge,
Ei vores Moerskab er.

Karvaagen Hane vækker
Os aarle af vor Seng,
Da Verledug bedækker
Forfæstet Mark og Eng.
Vi da til Arbeid tile,
Enhver sig bruge maae,
Og siden smager Høile
Saa herlig ovenpaa.

Her har hver Knuds sin Pige,
Hver Pige har sin Knud,
Og mellem os at sige,
Har jeg mig og en Løs.
Hun har ei Fruenoder,
Det er mig meget kiert;
Til Hustrue og til Moder,
Er sigt ei meget værdt.

Vel har jeg kun en Hytte,
Men det er ogsaa godt;
Jeg den ei vil bortbytte,
For noget Herreslot.
Her boe de milde Glæder,
Her er jeg lykkelig!
O flyer de lumre Stæder,
Og flytter ud til mig.

R.

Moderato.

V i n t e r e n .

Efter Claudius.

Den Vinter er en stem Despot,
 Han holder Huus som Hofker,
 Og ingen nybakte Patriot
 Hans Sneefjelds Throne rokker.

Thi Sne og Hagl er hans Armeer,
 Og Storme er hans Garde,
 Han giver alle hvidt Livree,
 Og hader grøn Lofarde.

Han holder Hof paa aaben Mark,
 Og flyr de lumre Vagge,
 Og over See, og Fjor, og Park,
 Han pragtig Broe kan lægge.

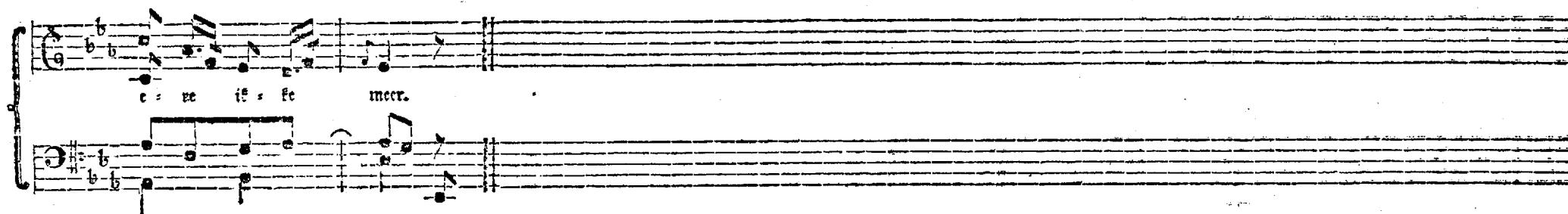
Han er just ikke musikalsk,
 Et slet Capell I finde;
 En Maan, som kriger hæs og falsk,
 Er første Sangerinde.

Bed Nordpoel residerer vel
 Som helst hans Eminence,
 Dog har han og blandt Sveiger Fjeld
 Sin Sommerresidence.

O! gid han vilde blive der,
 Og skaane vore Kyster;
 Thi hver en Gang han kommer her,
 Alt Verden jaaer, og ryster.

R.

Affecto voso.

Sang.

O fordum eiste Stæder!

Med Sorg jeg eder seer;
I minde mig om Glæder,
Som ere iise meer.

Her gif jeg før med hende,
Som nu jeg mistet har;
Her lærte jeg at kiende,
Hvad Livets Lykke var.

Hvor ofte vi hentykte

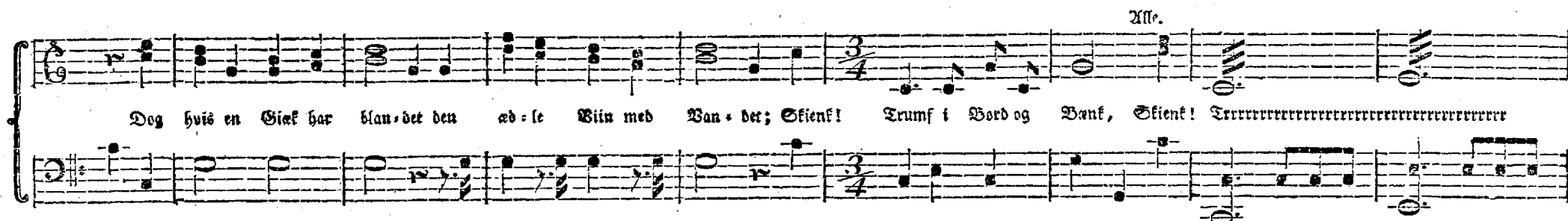
Dit giennem denne Lund,
Hvor tit min Haand hun trykte,
Hvor glad, hvor søn var hun!

Hvor tit jeg løb at plukke
Markblomster her til dig,
Og naar du fandt dem smukke,
Hvor jeg var lykkelig!

De er forbi, de Dage,
Nu martret Mindet mig;
Jeg evig skal beklage,
At jeg var lykkelig.

R.

Levende.

Vord sang.

Efter V. 8.

Hvor herlig Vinen blinker,
I vore fulde Glas,
Seer Brødre, hvor den vinter,
At glemme Tant og Fias.
Dog hvis en Gæk har blandet
Den ædle Saft med Vandet;
Skient!
Trumf i Vord og Vant,
Og lad ham drikke Vandet.

En Gæk om Vidsdom lede
I mangen mystisk Bog,
I vore Glas boer Glæde,
Der høer viist Sandhed og,
Hvis den en Daare søger
I Jacobs Vandske Vøger,
Skient!
Trumf i Vord og Vant,
Veser ham og hans Søger.

En grubler og studerer
Kun paa at gjøre Guld;
Jeg intet meer begierer,
Naar Flasken kun er fuld.
Vil dig en Gæk forlede,
Ved Digelen at svede,
Skient!
Trumf i Vord og Vant,
Lad ham ved Diglen svede.

De vises Steen hiin søger,
For at undflye sin Grav,
Langt heller jeg bortspøger
Der Liv, mig Skiebne gav.
Hiin Steen dig Kraft skal give
Udsædlig at blive!
Skient!
Trumf i Vord og Vant,
Og lad det Galskab blive.

Hvad mig en Mand kan sige,
Kan aldrig bryde mig,
Jeg høerer af min Dige,
Hvor smit han elsker mig;
Men har en Gæk den Vane,
At han vil Manden mane,
Skient!
Trumf i Vord og Vant!
Og lad ham Manden mane.

Egyptiske Misterer
For os er Fias og Tant,
Hvad os vor Flaske lærer,
Er eene klogt og sandt,
At elske og at drikke
Egypten lærer ikke,
Skient!
Trumf i Vord og Vant,
Vor egen Staal vi drikke.

R.

Maadelig
gesvindt.

Vor Jord er ikke skabt til Qual, der findes Fryd paa Høi, i Dal; paa hver en Bred, paa hver en Kyst, den findes der ogsaa del
 Kyld-frie Lyf, der har et smukt og aabent Dyrft! der ei sin Lyf-fe fandt i Stæders Stæi og Tant. Vor Jord er ikke
 skabt til Qual, og Verden ingen Jammer-dal. Chor. Vor Jord er ikke skabt til Qual, og Verden ingen Jammer-dal.

Rundfang.

Efter Stollberg.

Vor Jord er ikke skabt til Qual,
 Der findes Fryd paa Høi, i Dal;
 Paa hver en Bred, paa hver en Kyst,
 Den findes adel Kyldfrie Lyf,
 Der har et smukt og aabent Dyrft!
 Der ei sin Lyf-fe fandt
 I Stæders Stæi og Tant.
 Vor Jord er ikke skabt til Qual,
 Og Verden ingen Jammerdal.

Chor.

Vor Jord er ikke skabt til Qual,
 Og Verden ingen Jammerdal.

Dog fremfor alle Lunden her,
 Den ædle Glæde hellig er!
 Den vædes af Kierlighed
 Og trofast Venfæb smilte ned,
 Da Laura vied' dette Stæd.
 Hver Dyrft og Lauras Ven,
 Sid ikke henrykt hen!
 Men ingen, ingen komme her,
 Som ei er Ven og Pige værd!

Chor.

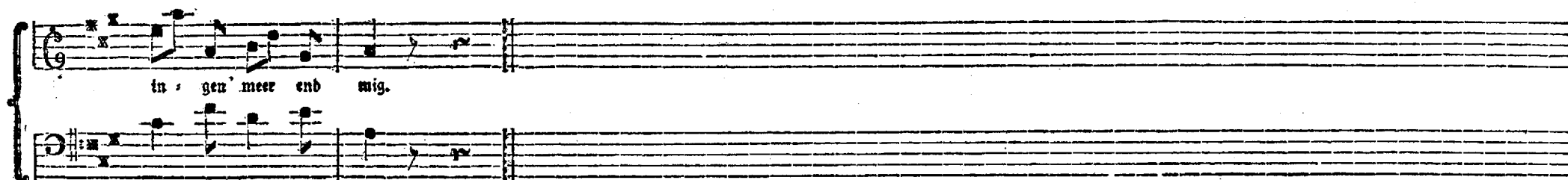
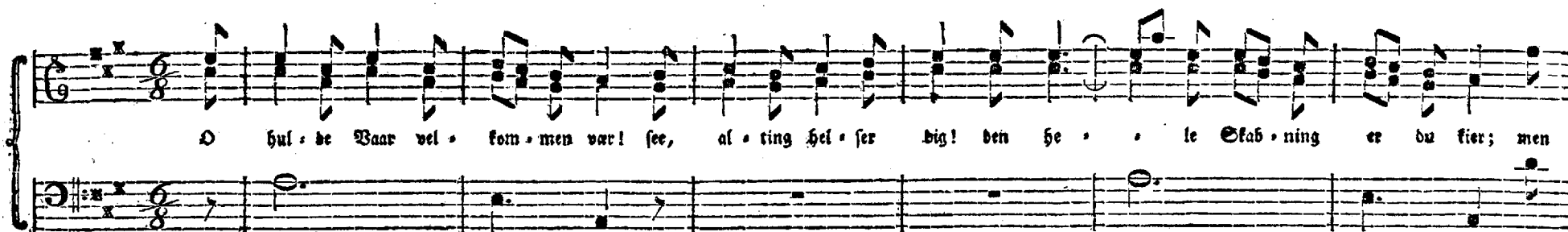
Sid ingen, ingen komme her,
 Som ei er Ven og Pige værd!

O længe, længe leve hun,
 Som har indviet denne Lund,
 Hver ædel Møe, hver trofast Ven,
 Glad tage denne Skaal igien,
 Og faae en lige Skaal igien!
 Gientag det elskte Lund,
 O længe, leve hun!
 Og længe, længe leve hver,
 Som er oprigtig Elfskov værd.

Chor.

O længe, længe leve hver,
 Som er oprigtig Elfskov værd.

Levende.

Baarsang.

Efter Hølev.

O hulde Vaar velkommen var!
 See, alting hesser dig!
 Den hele Skabning er du tier;
 Men ingen meer end mig.

Dig hesser Frøen fra sit Kier,
 Og Lærken høit i Luft;
 Dig offer Engens Blomstehær
 Sin vellugtete Dufte.

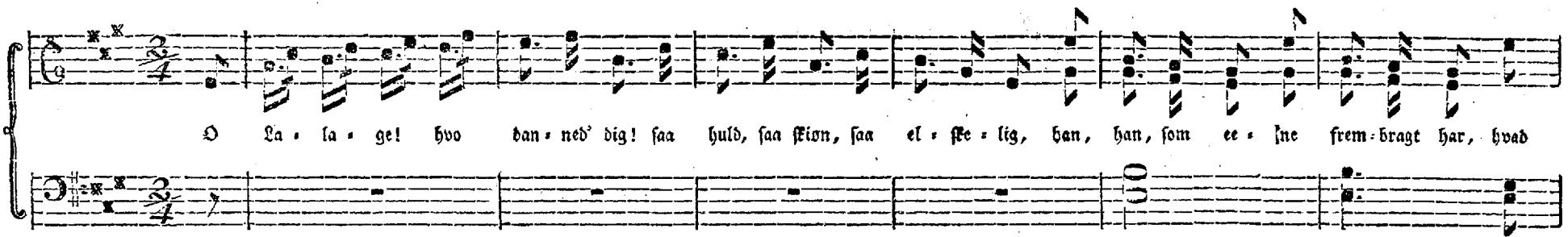
Ein Galladrage er Marken i,
 Og Lunden pryder sig,
 En tusendstemmet Symphonie
 Opføres der for dig.

Dog var du uden Løslage
 Ei haves saa tier for mig!
 O hulde Vaar! du fulde see
 Hvor høit hun elsker dig.

O Vaar! saasnart du nærmer dig,
 Saa glad, saa glad hun er!
 Og jeg seer hende lykkelig,
 Thi har jeg dig saa tier.

N.

Noget
levende.

Min Pige.

Efter Bürger.

O Salage! hvo danned' dig
Saa huld, saa skøn, saa elskelig,
Han, han, som eene frembragt har,
Hvad skint der bliver, er og var.
O Salage! han danned' dig
Saa huld, saa skøn, saa elskelig.

Hvo gav det Die blaåt og lyst,
Hvo hvalvede det hvide Bryst!
Han, som har hvalvet Himmelen,
Og Lys og Skønhed skienkte den,
Han gav dig Diet blaåt og lyst,
Han hvalvede det hvide Bryst!

Hvo farvede din Kind saa blid,
Som Rosen rød, som Lilien hvid.
Han, han, som mestred' Rosen af,
Og Lilien Sneens Hvidhed gav,
Han farved' og din Kind saa blid,
Som Rosen rød, som Lilien hvid.

Hvo gav din Tale, og din Sang,
Den underlige Trylleklang!
Han, som gav Philomeles Røst
At sige veemodblandet Lyst,
Han gav din Tale, og din Sang,
Den underlige Trylleklang.

Hvo dannede det skønne Liv,
Saa rankt som Rør, saa mygt som Siv,
Han, han, for hvem i Ydmyghed
Hver Phidias maade knæle ned,
Han dannede det skønne Liv,
Saa rankt som Rør, saa mygt som Siv.

O! hvo har lagt med klerlig Haand
I skønne Krop den skønne Aand?
O! hvo har gjort det uden han,
Som Himlens Engle skabe kan?
Han, han, har lagt med klerlig Haand
I skønne Krop den skønne Aand.

Hvo gav den yndige til mig,
Hvo gjorde mig saa lykkelig!
Han, han, hvis Jdræt evig er,
At sige sine Skabninger.
Han gav den yndige til mig,
Han gjorde mig saa lykkelig.

M.

Bedrøvet.

Skal jeg da le - ve i den Qual, ei meer at see den, jeg til - be - der! med va - rig Sorg jeg bs - de skal for hi - ne

for - te Glimt af Glæ - der! O El - kov! Jor - dens bed - ste Lyft! — Af hvorfor mar - trer du mit Bryst! O Ly - da!

Di - et sø - ger dig! og glemmer, det dig ei — maae fin - de! nu det paa Jor - den haf - ter sig, og stri - be bed - ste Taa - re rin - de. O

El - kov! Jor - dens bed - ste Lyft! — Af hvorfor mar - trer du mit Bryst! O bli - de Lyt, som hun mig gav; hvor lyt - fe - lig

jeg var ved e - der! saa fik jeg e - der kun til Straf? jeg min - des, sav - ner, ang - rer e - der. O El - kov! Jor - dens bed - ste

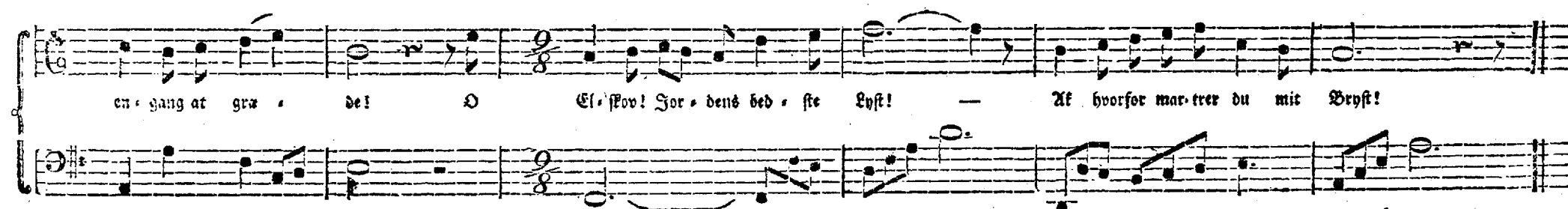
Lyst! — At hvorfor martrer du mit Dyrst! For le den hen-de vred jeg saae, der hvor hun først ind- tog mit Hjer- te; jeg sæ- ged,

men sandt al- drig paa, hun kun- de vre- des for min Smær- te. O El- skov! For- dens bed- ste Lyst! — At hvorfor martrer du mit

Dyrst! Da steg et Suf, en Taa- re, faldt; men Ly- da saae til mig — med Vre- de, og strax mit hæn- ge Suf blev kvalt; jeg vo- ved ei

en- gang at græ- de! O El- skov! For- dens bed- ste Lyst! — At hvorfor mar- trer du mit Dyrst!

K l a g e.

Efter Sauvigny.

Skal jeg da leve i den Qual,
Ei meer at see den, jeg tilbeber!
Med varig Sorg jeg bøde skal
For hine korte Glimt af Glæder!
O Elskov! Jordens bedste Lyst!
At hvorfor martrer du mit Dyrst!

O Lyda! Diet søger dig!
Og glemmer, det dig ei maane finde!
Nu det paa Jorden hæfter sig,
Og stride, bedste Taare rinde.
O Elskov! Jordens bedste Lyst!
At hvorfor martrer du mit Dyrst!

O blide Kys, som hun mig gav;
Hvor lyffelig jeg var ved eder!
Saa fik jeg eder kun til Straf?
Jeg mindes, savner, angret eder.
O Elskov! Jordens bedste Lyst!
At hvorfor martrer du mit Dyrst!

Forleiden hende vred jeg saae,
Der hvor hun først indtog mit Hjerter;
Jeg sæged', men fandt aldrig paa,
Hun kunde vredes for min Smerte.
O Elskov! Jordens bedste Lyst!
At hvorfor martrer du mit Dyrst!

Da steg et Suf, en Taare faldt;
Men Lyda saae til mig med Brede,
Og strax mit hængte Suf blev kvalt;
Jeg voved ei engang at græde!
O Elskov! Jordens bedste Lyst!
At hvorfor martrer du mit Dyrst!

Levende.

Kom Brødre! lad os drif - fe, her Sand - hed boer. Vi pla - ge Hjer - nen ik - ke, med tom - me

Ord; nei u - den Tiid at spil - de gaar vi til Viis - doms Ril - de! Kun der boer sand Phi - lo - so - phie, alt an - det er kun

Nar - re - rie; thi drif - fe vi!

Mundfang.

Kom Brødre! lad os drikke
Her Sandhed boer.

Vi plage Hjernen ikke,
Med tomme Ord;
Nei uden Tiid at spille
Gaar vi til Viisdoms Rilbe!

Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie;
Thi drikke vi!

At vi er skabt til Glæde,
Vi lære her.

At Løffen kun maae græde,
Staaer ogsaa der.

Hver Sandhed er in nuce
I vore Glas til Huse.

Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie;
Thi drikke vi!

Enhver som sig vil plage
Med Politik,
Maae som en Nar forsage
Den adle Drif.

Os vore Glas da lære,
At lade saadant være.

Kun der boer sand Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie;
Thi drikke vi!

Om Jacobiner ere
At frugte her,
Os vore Glas kan lære,
Hvad fæe vi der?
Hver Klub, hvori man drikker
Er for sligt Galskab sikker.

Saa lyder vor Philosophie,
Alt andet er kun Narrerie;
Thi drikke vi!

N.

*Larghetto
grazioso.*

Kla: re Kilde! elst: re Lunde! e: der, e: der el: ser hun! her den Skønne min: de høer, e: der
 jeg mit Suf be: troer; tit jeg suk: ked her i Løn, naar hun vandred her saa Røn; e: der, e: der jeg til:
 staaer, hun er den, jeg suk: ked for, hun er den, jeg suk: ked for.
dolce.

Cherubins Bise i Figaros Giftermaal.

Klare Kilde! elstte Lunde!
 Eder, eder; elstter hun?
 Her den Skønnes Minde høer,
 Eder jeg mit Suf betroer;
 Tit jeg sukked her i Løn,
 Naar hun vandred her saa Røn;
 Eder, eder jeg tilstaaer,
 Hun er den, jeg sukker for.

Nys hun sad ved Kildens Bred,
 Dronningen for Kierlighed!
 Bevogt visted' Blomster ned
 Til at krone hende med,
 O hvor var hun Røn og huld!
 O hvor var min Siel saa fuld!
 O enhver, enhver tilstaaer,
 Hun er den, han sukker for.

Naar det lyse Døie sig
 Hviler paa mig smt og blid,
 Naar hun smiler huldt til mig,
 Vil mit Hjerte røbe sig;
 Men hvis hun min Elskov seer,
 Smiler hun ej til mig meer,
 Nei, jeg ingentid tilstaaer,
 Du er den, jeg sukker for.

Skændt min Elskov haabløs er,
 Daalig, daalig jeg sig seer,
 Tit jeg henrykt nyde vil
 Dine Blik og dine Smil!
 Ofte smule hen i Lyk
 Ved din hulde Trykkræft,
 Aldrig, aldrig jeg tilstaaer,
 Hun er den, jeg sukker for.

M.

Register.

At hvad Behag er	10	End er du ei til Himlen	17	Klare Lilde! elste Lund!	49	O hvor lykkelig	14
At hvo der dog kunde	15	En Slut bruunsiet	12	Kom Brødre! lad os drifte	48	O hulde Vaar! Velkommen	44
At var du til at vinde	2	Enhver, som søger Glæde	39	Liflig smiler Mark	35	O Salage! hvo danned' dig	45
Brødre! hvorfor flyde!	22	For dig min Taare	19	Med Glæde vore Brødres litig	1	See eengang min raske Slut	8
Brødre! hører Stormen	7	Hr. Bacchus er	23	Min Slut hun holder mig	18	Skal jeg da leve!	46
Den arme Stafuf	16	Hvor Egen løvsfuld Arm	37	Naar skal den Brændene	6	Skøn er Rosens	28
Den første Sang i Vennelag	34	Hvor herlig Vinen blinker,	42	Naturen nu	25	Snurre, snurre, snurre	37
Den Vinter er	40	I bare Skjorte	29	Nys drømte jeg	21	Sov beste Dreng	37
Derfor du vil fri og les	38	I eensom Lund	13	O Brødre Timen lyder	31	Vi bringe dig med Sang	5
Der var en Kiempe Goliath	33	Jeg har mig en Kiereft	3	O fordam elste Stæder	41	Vil du ei være stille	9
Der var en Tid	4	Jeg kendte Saanemoer	32	O Gienlyd! har min Klage	30	Vor Jord er ikke fladt	43
De yndigste Blomster	26	Jeg var en Tid	24				

Til Læseren.

Udgiveren havde anmeldt, at vilde sætte danske Tekster til den tredje og sidste Deel af vor yndede Schulz's Volkslieder. Efter nuere at have gennemseet denne Deel, og raadt fort sig med Componisten, fandt han det mere passende at udelade enkelte Nummere deraf, som deels maaskee vilde have mindre Interesse for et dansk Publikum, og deels lagde Overfløden betydelige Vanskeligheder i Veien, og igjen at besætte deres Plads med valgte Stykker af de ivende første Samlinger, hvortil Hr. Capelmesteren endnu har tilladt os at lægge treende originale Sange, componerede af ham til den danske Skolepladses Brug. Skulde dette Forsøg frembringe nogen Nytte, efter at see nok en Samling, udgaaet af de treende første Bind, forsynet med dansk Text, ere saavel Forfatteren som Udgiveren villige dertil. Denne indseer og føler fuldkommen Vanskeligheden i det Foretagende at arbejde sig ind i saa

Den 21de Juni 1792.

forskjellige Digteres Mæner; men den Fornødsel at kunde læse sine Medborgere Brugen af Schulz's Sange give ham redeben til alt. At han kun har søgt at bevare Sanges udsand, og ikke at oversætte dem, troer han, man vil tilgive, naar man kender noget til, hvor umækelig den Lethed, Bisedigningen kræver, vilde gjøre hiin bogstavelige Trost; og at de fleste ere meget forkortede, er fæstet efter udtrykkelig Afstale med Componisten. I den Skønne og befordne Hensigt at bidrage noget til at gjøre sit Fædrelands beste Vær mere bekendte, sætte Componisten dem i Musik; og at der maatte lyffes Digtekunsten her at offerale ham noget af sin Gield for dette Foretagende; at vore danske Sangelskere, og fremfor alt vore danske Skønne maatte ynde disse hans Sange, og finde, at de danske Tekster ikke vare dem ganske værdige.

R. E. Rahbek.

Trykfeil.

Side 3, tredje Pille Linie 4 piine, læs: piiner.
 S. 4, anden P. L. 6. Westen, læs: Vesten.
 S. 14, tred. P. L. 8 Rundt, læs: rundt.
 S. 16, tred. P. L. 8 sukker, læs: sukker.
 S. 21, and. P. L. 3 Baand, læs: Deed.

S. 21, tred. P. L. 1 søgte, læs: søgte.
 S. 35, and. P. L. 2 nyder, læs: viger.
 S. 41, Affecto volo, læs: Affectuoso.
 S. 42, første P. L. 15 Jacobs Bøhmke, læs: Jacobbøhmke.
 S. 43, and. P. L. 3 vedes, læs: viedes.

